

*Лук'янова Г. Ю.,**кандидат юридичних наук, доцент кафедри адміністративного та інформаційного права
Навчально-наукового інституту права, психології та інноваційної освіти
Національного університету «Львівська політехніка»*

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КООРДИНАЦІЇ СУБ'ЄКТІВ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ: СУЧАСНІ НЕДОЛІКИ ТА ТЕНДЕЦІЇ

Анотація. Актуальність статті полягає в тому, що координація суб'єктів протидії корупції являє собою головний інструмент, що забезпечує ефективність антикорупційної діяльності, адже саме координація дає змогу не просто окреслити мету та розподілити завдання, але й зосередити увагу й зусилля суб'єктів протидії корупції на ключових напрямках цієї діяльності. Саме це обумовлює надзвичайну важливість належного адміністративно-правового забезпечення координації суб'єктів протидії корупції. При цьому, належним та прийнятним для України можна вважати лише таке адміністративно-правове забезпечення координації суб'єктів протидії корупції, яке відповідає сучасному стану проблем в соціумі, враховує та передбачає застосування сучасних методів протидії корупції, відповідає демократичному способу державного управління та не суперечить прагненню нашої держави стати повноправним учасником Європейського союзу. В статті досліджені недоліки сучасного стану адміністративно-правового забезпечення координації суб'єктів протидії корупції. Проаналізовано праці вітчизняних науковців, та встановлено, що головними недоліками сучасного стану адміністративно-правового забезпечення координації суб'єктів протидії корупції можна вважати наступні: відсутність належного та достатнього адміністративного законодавства з координації суб'єктів протидії корупції; ігнорування в наявному адміністративно-правовому забезпеченні координації суб'єктів протидії корупції ролі громадських організацій; відсутність у чинному законодавстві узгодження повноважень органів, які здійснюють координацію суб'єктів протидії корупції. Проаналізовано зміст кожного з виокремлених недоліків. Авторка доходить висновку, що сучасний стан адміністративно-правового забезпечення координації суб'єктів протидії корупції потребує значного удосконалення та окреслює пропоновані зміни до законодавства. З'ясовано, що відсутність узгодження адміністративним законодавством повноважень суб'єктів, які проводять координацію діяльності суб'єктів протидії корупції обумовлена, в першу чергу, відсутністю законодавчо визначеної ієрархічної структури органів, уповноважених на таку координацію та порядку їх взаємодії між собою. Усунути такий недолік можна як шляхом передбачення обов'язку дотримання Антикорупційної стратегії та програм у регіонах, так і за допомогою механізму координаційних нарад на найвищому рівні між Національним агентством з питань запобігання корупції, Кабінетом Міністрів України та Офісом генерального прокурора.

Ключові слова: недолік, сучасний стан, правове регулювання, адміністративно-правове забезпечення, координація, діяльність, суб'єкт, корупція, протидія корупції.

Актуальність теми. Координація суб'єктів протидії корупції являє собою головний інструмент, що забезпечує ефективність антикорупційної діяльності, адже саме координація дає змогу не просто окреслити мету та розподілити завдання, але й зосередити увагу й зусилля суб'єктів протидії корупції на ключових напрямках цієї діяльності. Саме це обумовлює надзвичайну важливість належного адміністративно-правового забезпечення координації суб'єктів протидії корупції. При цьому, належним та прийнятним для України можна вважати лише таке адміністративно-правове забезпечення координації суб'єктів протидії корупції, яке відповідає сучасному стану проблем в соціумі, враховує та передбачає застосування сучасних методів протидії корупції, відповідає демократичному способу державного управління та не суперечить прагненню нашої держави стати повноправним учасником ЄС.

Реформування антикорупційної політики на законодавчому рівні триває з 2014 року. За цей час зазнало змін адміністративно-правове забезпечення діяльності прокуратури та Національного агентства з питань запобігання корупції, було створено ряд спеціалізованих органів, таких як Національне антикорупційне бюро України та Вищий антикорупційний суд. Все це вимагає переосмислення наявного стану адміністративно-правового забезпечення координації суб'єктів протидії корупції та визначення його сучасних недоліків.

Стан дослідження у вітчизняному науковому середовищі. Проблематика недоліків сучасного стану адміністративно-правового забезпечення координації суб'єктів протидії корупції наразі лишається малодослідженою. Виключно окремі її аспекти були висвітлені в наукових роботах таких учених, як: А. В. Білецький, М. В. Буроменський, В. А. Дем'янчук, Т. С. Єдинак, С. А. Завадський, О. В. Зубань, Л. А. Зубкова, Ю. В. Ковбасюк, Д. В. Колесніков, Р. І. Мельник, В. А. Мозгова, О. В. Новіков, О. В. Павлишен, В. О. Паутов, Ю. О. Судаков, К. І. Хромова, О. Н. Ярмиш. Однак, незадовільна результативність антикорупційної діяльності в Україні вимагає аналізу наявних недоліків сучасного стану адміністративно-правового забезпечення її координації.

Основний зміст дослідження. Вивчення недоліків сучасного стану адміністративно-правового забезпечення координації суб'єктів протидії корупції ускладнено впливом великої кількості факторів та залежністю від якості антикорупційного та адміністративного законодавства, економічних умов та професіоналізму посадових осіб. Так, наприклад, В. А. Дем'янчук вважає, що проблемами взаємодії між суб'єктами протидії корупції слід вважати: обмежену регламентацію взаємодії;

не деталізованість процесу взаємодії; малу кількість нормативно-правових актів щодо взаємодії; відсутність механізму оцінки ефективності взаємодії. Автор пропонує вирішувати такі проблеми впровадженням критеріїв оцінки ефективності взаємодії та зменшенням політичного тиску на протидію корупції [1, с. 100]. При цьому, проблеми обмеженої регламентації та недостатньої кількості нормативно-правових актів є взаємопов'язаними, адже вказують на наявність прогалів у розумінні та застосуванні заходів координації діяльності суб'єктів протидії корупції. Окрім того, проблемним аспектом можна вважати і якість чинних нормативно-правових актів щодо координації, які переважно мають підзаконний характер та не були зміннені відповідно до останніх реформ адміністративно-правового забезпечення діяльності прокуратури, Національного агентства з питань запобігання корупції. В якості вже похідних недоліків можна виокремити проблеми відсутності оцінювання ефективності, низького рівня деталізації, оскільки їх вирішення можливе виключно разом із вдосконаленням та збільшенням обсягу нормативно-правових актів та наповнення їх змістом, який відповідає правилам юридичної техніки.

На думку К. І. Хромової, механізм реалізації координації протидії корупції необхідно вдосконалити шляхом передбачення контролю за виконанням рішень, прийнятих координаційними радами та за якістю й повнотою таких рішень, разом із встановленням відповідальності за неналежне чи не виконання даних рішень [2, с. 7]. Адміністративно-правове забезпечення координації суб'єктів протидії корупції передбачає окремі випадки застосування заохочення та рекомендації замість імперативного методу, наприклад – під час проведення навчання. Однак, це не означає можливість невиконання рішень прийнятих в ході проведення координаційної наради або ж загальність самих рішень. Запровадження органів контролю та нагляду за прийняттям та виконанням рішень координаційної наради допоможе мотивувати їх виконання та більш ефективно реалізувати свої обов'язки з протидії корупції. Водночас, постає проблема незалежності таких органів, захищеності від протиправного впливу суб'єктів протидії корупції, що є основною умовою їх діяльності. В протилежному ж випадку, діяльність контролюючого органу буде позбавлена сенсу.

В. О. Паутов пропонує створити координаційну раду, яка буде узгоджувати діяльність спеціальних антикорупційних інституцій, вирішуватиме нагальні питання їх взаємодії [3, с. 203]. В цьому контексті, варто зазначити, що повноваження щодо координації протидії корупції, наразі, розподілені між 4 органами: прокуратурою, Національним агентством з питань запобігання корупції та Кабінетом Міністрів України, а також Верховною Радою України (як суб'єктом, що закріплює повноваження на рівні законодавства). При цьому, на регулярній та безперервній основі координація діяльності суб'єктів протидії корупції не проводиться жодним із перелічених органів. Варто наголосити, що протидія корупції може бути ефективною лише за умови спільної діяльності усіх органів публічної влади та підтримки з боку громадянського суспільства. Тому, адміністративно-правове забезпечення даної діяльності має бути спрямоване на забезпечення постійної координації та дотримання прийнятих в ході координації рішень.

Очевидно, що сучасний стан адміністративно-правового регулювання координації діяльності суб'єктів протидії корупції має свої недоліки. Ключові недоліки сучасного стану адмі-

ністративно-правового забезпечення координації суб'єктів протидії корупції обумовлені наступними факторами: 1) відсутнє належне та достатнє адміністративне законодавство з координації діяльності суб'єктів протидії корупції; 2) адміністративно-правове забезпечення координації суб'єктів протидії корупції ігнорує роль громадських організацій; 3) адміністративне законодавство не узгоджує повноваження суб'єктів, які проводять координацію діяльності суб'єктів протидії корупції.

Спробуємо розглянути наведені недоліки більш детально.

Відсутність належного та достатнього адміністративного законодавства щодо координації діяльності суб'єктів протидії корупції можна розглядати, як один із ключових недоліків сучасного стану адміністративно-правового забезпечення координації антикорупційної діяльності. Даний недолік має декілька векторів прояву, які є взаємозалежними, а тому потребують спільного вирішення. Найперше, досліджуваний недолік розкривається через відсутність спеціалізованих нормативно-правових актів, які б регулювали координацію діяльності інших суб'єктів протидії корупції, окрім правоохоронних органів. Координація діяльності останніх відбувається за допомогою Наказу ГПУ «Про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції» [4] та Положення «Про координацію діяльності правоохоронних органів по боротьбі із злочинністю та корупцією» [5]. Однак, і на цьому варто наголосити, суб'єкти протидії корупції не охоплюються виключно правоохоронними органами. До них слід також відносити громадські організації, органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування. При цьому ключовими повноваженнями щодо координації діяльності спеціально повноважених на протидію корупції органів наділено Національне агентство з питань протидії корупції, тоді як на органи виконавчої влади поширюються повноваження Кабінету Міністрів України. Водночас, у структурі повноважених на координацію органів не виокремлено координаційні відділи чи департаменти, як і не й не передбачено жодного нормативно-правового акту, який би деталізував напрями координації, строки її проведення та очікувані результати.

Найбільш значущим наслідком такої ситуації можна вважати відсутність належного фінансування координації діяльності суб'єктів протидії корупції та отримання коштів на таку діяльність виключно за залишковим принципом. Окрім того, за таких умов координація здійснюється непослідовно, охоплює лише окремі органи, що погіршує загальний стан протидії корупції, зменшує рівень обізнаності населення про способи захисту від корупційних дій. Перспективним способом вирішення даної ситуації може стати створення нових нормативно-правових актів щодо координації діяльності саме з протидії корупції для кожного із повноважених органів державної влади. Зміст нормативно-правових актів повинен відповідати Антикорупційній стратегії, містити чіткі строки, повноваження, обов'язки залучених сторін, відповідальність, як за якісну підготовку написання координаційного рішення, так і за не виконання чи неналежне виконання даного рішення.

Наступним аспектом досліджуваного недоліку адміністративно-правового забезпечення координації діяльності суб'єктів протидії корупції варто вважати низький рівень деталізації форм координації. Так, відповідно до ст. 4 Положення «Про координацію діяльності правоохоронних органів по боротьбі із злочинністю та корупцією», формами координації є «коор-

динаційна нарада», а також «проведення спільних засідань різними правоохоронними органами, проведення міжвідомчих нарад, видання спільних наказів чи інформаційних листків, проведення обміну інформацією, проведення узгоджених заходів щодо виявлення та припинення корупційних діянь, спільні виїзди на місця, створення спільних слідчо-оперативних нарад, використання можливостей з підготовки кадрів, проведення наукових досліджень та вироблення пропозицій з удосконалення правового регулювання» [5]. Тобто, в теорії, наявні форми координації дозволяють охопити як науково-теоретичні аспекти протидії корупції, так і реальні заходи протидії. Однак, не вирішеними залишаються питання встановлення керівника під час спільних оперативно-розшукових дій, строків спільних виїздів, критеріїв реальної необхідності спільних дій, тривалості узгодження спільних наукових чи навчальних заходів, що на практиці призводить до вкрай низької ефективності таких заходів. На сьогодні, існує декілька документів, що визначають порядок співпраці та обмін інформацією між суб'єктами протидії корупції. Такими є Меморандум про співпрацю та обмін інформацією між Міністерством юстиції України, Національним антикорупційним бюро України та Міністерством внутрішніх справ України [6] та Єдині принципи зовнішньої комунікації між Національним антикорупційним бюро України та Спеціалізованою антикорупційною прокуратурою [7]. Проте, такі документи мають виключно програмний характер й позбавлені реальної юридичної сили. Окрім того, взаємодія проводиться поза межами координації, що зменшує її ефективність та спільну спрямованість на протидію корупції. Існування окремих актів про співпрацю до того ж ускладнює контроль за спільною діяльністю, унеможливує, або щонайменше – ускладнює забезпечення рівності співпраці усіх суб'єктів протидії корупції та їх рівних можливості доступу до інформації.

Відтак, способи реалізації форм координації діяльності суб'єктів протидії корупції частково охоплюються правовим регулюванням, яке стосується лише координаційних нарад та обміну інформацією. Вирішення даної проблеми вбачається нам шляхом створення окремих нормативно-правових актів щодо реалізації кожної окремої форми координації.

Вкрай важливо, щоб форми координації поширювалися на усіх суб'єктів протидії корупції, а не виключно на правоохоронні органи. Винятком може слугувати хіба що оперативно-розшукова діяльність для якої необхідно володіти спеціальними повноваженнями, а отже – доречно уточнити на рівні законодавства ієрархічну структуру, що матиме місце під час такої взаємодії.

Наступним аспектом недоліку, який проявляється у відсутності належного та достатнього адміністративного законодавства щодо координації діяльності суб'єктів протидії корупції можна вважати питання контролю. Такий контроль повинен здійснюватися, як щодо якості ухвалених під час координації рішень, так і щодо їх безпосереднього виконання. Т. С. Єдинак з цього приводу доволі слушно зазначає, що хоча в Україні й діє велика кількість суб'єктів контролю та нагляду, вони діють без взаємодії, а у формі окремих ланок, в автономному режимі, що не може позитивно вплинути на стан державного управління, адже породжуються дублювання та неузгодженості [8, с. 4]. Контроль виступає необхідним та невід'ємним етапом державного управління, у тому числі – антикорупційної політики та протидії корупції. Разом з тим, жодного механізму контр-

олю в сфері координації діяльності суб'єктів протидії корупції в Україні нами не встановлено.

Одним із ключових інструментів забезпечення виконання рішення, прийнятого в ході координаційної наради, має бути наявність юридичної відповідальності. Відповідно до ст. 8 Положення «Про координацію діяльності правоохоронних органів по боротьбі із злочинністю та корупцією», «узгоджена постанова є обов'язковою для виконання усіма зазначеними органами» [5]. Однак, в даному нормативно-правовому акті не визначено, що буде у випадку невиконання чи неналежного виконання зазначеної норми. Враховуючи, специфіку повноважень прокурора доцільним було б доповнення відповідною нормою Кодексу України про адміністративні правопорушення [9].

Оскільки легального тлумачення законних вимог прокурора не визначено, можливо допустити їх поширення і на координаційне рішення. В контексті адміністративно-правового регулювання координації діяльності усіх суб'єктів протидії корупції, частину про адміністративну та дисциплінарну відповідальність варто передбачити в окремому нормативно-правовому акті.

Можливо резюмувати, що відсутність належного та достатнього адміністративного законодавства щодо координації суб'єктів протидії корупції, як один із недоліків сучасного стану адміністративно-правового регулювання питання координації розкривається через прогалини в питаннях контролю та юридичної відповідальності, реалізації різних форм координації усіма суб'єктами вповноваженими на таку координацію. Основним шляхом усунення такого недоліку вважаємо розробку та ухвалення сучасного нормативно-правового акту, що поширював би свою дію на всіх без виключення суб'єктів протидії корупції. Зміст такого акту повинен містити основні поняття координації, вимоги до суб'єктів проведення координації, критерії оцінювання та контролю й юридичну відповідальність усіх залучених суб'єктів.

Ще одним недоліком сучасного стану адміністративно-правового забезпечення координації суб'єктів протидії корупції є ігнорування ролі громадських організацій. Громадські організації, як незалежні та неупереджені суб'єкти права володіють достатнім правовим потенціалом для проведення заходів протидії корупції. Протидія може здійснюватися, як шляхом самостійного виявлення корупційних діянь, так й шляхом допомоги особам, права яких було порушено внаслідок корупції, а також шляхом нагляду та контролю за діяльністю суб'єктів протидії корупції. Поширення громадських організацій, що спрямовують свою діяльність на протидію корупції допоможе формувати свідоме суспільство та зменшувати випадки примусу до корупційних відносин. Разом з тим, як і діяльність спеціально вповноважених суб'єктів протидії корупції їх діяльність для більшої ефективності повинна бути скоординована, що має заохочуватися державою.

Досліджуючи стан адміністративно-правового забезпечення діяльності громадських рад при антикорупційних органах А. В. Білецький зауважує про потребу в закріпленні на рівні законодавства способу формування громадської ради, способів проведення відкритого громадського контролю та реалізації рішень прийнятих після його проведення [10, с. 217]. Законодавче визначення спільного для усіх громадських організацій способу утворення своїх наглядових чи контролюючих рад,

затвердження вимог щодо кількості осіб та векторів роботи дозволить скоординувати їх діяльність щодо виявлення корупційних діянь та запобігання таким у майбутньому. Координація діяльності громадських організацій щодо протидії корупції стимулюватиме співпрацю між ними та органами державної влади, розвиватиме рівень правової освіти серед населення. Крім того, завдяки діяльності громадських організацій можна буде забезпечити потреби держави у контрольно-наглядових ресурсах без надлишкового фінансування та створення нових органів чи територіальних відділів.

Водночас, існує загроза перетворення громадських організацій на виключно формальний інструмент участі в протидії корупції. Досліджуючи дане явище, О. В. Новіков зауважує, що з починаючи з 2014 року значно зростає популярність «грантоїдства» з боку громадських організацій, які виконують лише формальні (на папері) завдання щодо протидії корупції чи контролю за діяльністю антикорупційних органів й таким чином отримують фінансування з боку держави чи міжнародних й іноземних організацій. Така ситуація позначається, як на іміджі громадських організацій, так рівні довіри до них [11, с. 65]. Авторка вважає, що тенденція до формалізації участі громадських організацій в протидії корупції є ще одним негативним наслідком недостатнього адміністративно-правового регулювання координації їх діяльності. Можна спробувати вирішити таку проблему шляхом встановлення юридичної відповідальності за втручання у діяльність громадських організацій, які здійснюють нагляд та контроль та заборону участі в них особам, що пов'язані із працівниками антикорупційних органів.

Тож, сутністю недоліку сучасного стану адміністративно-правового забезпечення координації суб'єктів протидії корупції щодо ігнорування ролі громадських організацій є не використання усіх правових можливостей громадських організацій в процесі протидії корупції та контролю за діяльністю спеціально вповноважених на це суб'єктів. Важливо, щоб адміністративно-правове регулювання не лише визначало статус громадських організацій у протидії корупції, але заохочувало участь у них.

До недоліків сучасного стану адміністративно-правового забезпечення можна віднести й відсутність узгодженості повноважень суб'єктів, які проводять координацію діяльності суб'єктів протидії корупції в адміністративному законодавстві. Так, зокрема, відповідно до ст. 11 Закону України «Про запобігання корупції» Національне агентство з питань запобігання корупції володіє повноваженнями щодо «координації, методичного забезпечення та аналізу ефективності діяльності усіх уповноважених з питань запобігання та виявлення корупції» [12]. Крім того, саме НАЗК формує Антикорупційну стратегію та визначає основні напрями розвитку антикорупційної політики. Разом з тим, питання її взаємодії з іншими органами координації діяльності з протидії корупції, як і їх ієрархічного підпорядкування не визначено. Так, відповідно до ст. 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України», КМУ володіє повноваженнями «забезпечувати координацію діяльності органів виконавчої влади щодо протидії корупції» [13]. Характерно, що дана норма не містить жодного посилання на обов'язкове дотримання Антикорупційної стратегії або ж попереднього узгодження планів з координації із НАЗК. Аналогічною є ситуація із адміністративно-правовим регулюванням координації

прокуратурою діяльності правоохоронних органів щодо протидії корупції. Наслідками такої ситуації є розрізненість у планах протидії корупції, відсутність єдиного розуміння в посадових осіб значення протидії корупції та їх ролі в такій діяльності. Крім того, значно спотворюється й статистика ефективності протидії корупції, адже велика кількість факторів, що перешкоджають такій протидії, які стосуються самих посадових осіб, будуть не враховані.

Відтак, можна констатувати, що відсутність узгодження адміністративним законодавством повноважень суб'єктів, які проводять координацію діяльності суб'єктів протидії корупції обумовлена, в першу чергу, відсутністю законодавчо визначеної ієрархічної структури органів, уповноважених на таку координацію та порядку їх взаємодії між собою. Усунути такий недолік можна як шляхом передбачення обов'язку дотримання Антикорупційної стратегії та програм у регіонах, так і за допомогою механізму координаційних нарад на найвищому рівні між Національним агентством з питань запобігання корупції, Кабінетом Міністрів України та Офісом генерального прокурора.

Висновки. Сучасний стан адміністративно-правового забезпечення координації суб'єктів протидії корупції далекий від ідеального. Сукупність проблем, породжених суперечністю та непослідовністю даного адміністративно-правового забезпечення призводить до вкрай низької ефективності антикорупційної діяльності в масштабах всієї України.

Нами вбачається за доцільне сконцентрувати увагу на підготовці законодавчих актів, які б регулювали проведення заходів координації щодо усіх суб'єктів протидії корупції, а не лише правоохоронних органів. Також, необхідно вважати деталізацію реалізації різних форм координації діяльності протидії корупції.

Окремої уваги заслуговує необхідність збереження наявних напрацювань у досліджуваній сфері. Зокрема, в ході удосконалення адміністративно-правового забезпечення координації суб'єктів протидії корупції важливо не втратити уже діючі здобутки щодо гнучкості та структуризації заходів координації. Обов'язковими для впровадження мають стати новітні методи протидії корупції, разом зі збільшенням ролі громадських організацій, що відповідає міжнародній та європейській практиці.

Література:

1. Дем'янчук В. А. Шляхи удосконалення рівня взаємодії між суб'єктами запобігання та протидії корупції в Україні. Правовий часопис Донбасу, 2018. № 1. С. 97–102
2. Хромова К. І. Адміністративно-правові засади діяльності органів прокуратури України щодо протидії корупції: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: 12.00.07 адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право ХНУВС. Х., 2016. 22 с.
3. Паутов В. О. Протидія корупції, як структурна складова національної безпеки України: дис. ... канд. з державного управління: спец. 25.00.05. Київ, 2020. 236 с.
4. Про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції: Наказ Генерального прокуратури України від 16.01.2013 № 1/Ігн. URL: <https://cutt.ly/Hj4xyYz>
5. Про затвердження Положення «Про координацію діяльності правоохоронних органів по боротьбі із злочинністю та корупцією»: Наказ Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Державної податкової служби України, Міністерства оборони України, Державна служба служби України, Адміністрація Державної прикордонної служби

- України, Державної пенітенціарної служби України від 26.04.2012 № 43/375/166/353/284/241/290/236 URL: <https://cutt.ly/Lj4vNtl>
6. Меморандум про співпрацю та обмін інформацією між Міністерством юстиції України, Національним антикорупційним бюро України та Міністерством внутрішніх справ України. URL: <https://cutt.ly/kkhRKee>
 7. Єдині принципи зовнішньої комунікації між Національним антикорупційним бюро України та Спеціалізованою антикорупційною прокуратурою. URL: <https://cutt.ly/KkhRXjt>
 8. Єдинак Т. С., Павлишен О. В. Контроль як функція державного управління: сутність та класифікація. *Вісник Академії митної служби України*. Сер.: Державне управління, 2011. № 1. С. 12–18.
 9. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон України від 07.12.1984 № 8073-X. *Відомості Верховної Ради УРСР*. 1984. № 51. С. 1122.
 10. Білецький А. В. Громадський контроль за діяльністю спеціалізованих суб'єктів запобігання корупції. *Питання боротьби зі злочинністю*, 2017. Вип. 33. С. 240–248
 11. Новіков О. В. Проблеми участі громадськості у запобіганні корупції в Україні. *Питання боротьби зі злочинністю*, 2019. Вип. 37. С. 58–72
 12. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2014. № 49. С. 3186.
 13. Про Кабінет Міністрів України: Закон України від 27.02.2014 № 794-VII. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2014. № 13. С. 828.

Lukianova H. Yu. Administrative and legal support of coordination of entities against corruption: current weaknesses and trends

Summary. The relevance of the article is that the coordination of anti-corruption actors is the main tool that ensures the effectiveness of anti-corruption activities, because it is coordination that allows not only to define the purpose and distribute tasks, but also to focus the attention and efforts of anti-corruption actors on key areas of this activity. This is the reason why it is extremely important to ensure proper

administrative and legal coordination of anti-corruption actors. At the same time, appropriate and acceptable for Ukraine can be considered only such administrative and legal coordination of anti-corruption actors, which corresponds to the current state of society, takes into account and provides for the use of modern methods of anti-corruption, democratic governance and does not contradict our states to become full members of the European Union. The article examines the shortcomings of the current state of administrative and legal support of coordination of anti-corruption entities. The works of domestic scholars are analyzed, and it is established that the shortcomings of the current state of administrative and legal support of coordination of anti-corruption entities are the following: there is no proper and sufficient administrative legislation to coordinate the activities of anti-corruption entities; administrative and legal regulation of coordination of anti-corruption actors ignores the role of public organizations; administrative legislation does not harmonize the powers of entities that coordinate the activities of anti-corruption entities. The content of each of the identified shortcomings is analyzed. The author concludes that the current state of administrative and legal support for the coordination of anti-corruption actors needs to be significantly improved and outlines the proposed changes to the legislation. It was found that the lack of coordination by administrative legislation of the powers of entities that coordinate the activities of anti-corruption entities is due primarily to the lack of a legally defined hierarchical structure of bodies authorized for such coordination and the order of their interaction. This shortcoming can be remedied by providing for compliance with the Anti-Corruption Strategy and programs in the regions, as well as through a mechanism of high-level coordination meetings between the National Agency for Prevention of Corruption, the Cabinet of Ministers of Ukraine and the Prosecutor General's Office.

Key words: shortcoming, current state, legal regulation, administrative and legal support, coordination, activity, subject, corruption, anti-corruption.